

TEN ROOMS OF THE MIND

GENETICS

Origin



GILLETTE अनुवंशशास्त्र

मूळ

मनाच्या दहा खोल्या

एक घर असे आहे ज्यात आपण प्रत्येक जण राहतो, ते कधीही न निवडता.

त्याला पत्ता नाही. ते कोणत्याही नकाशावर दिसत नाही. तरीही आपण खऱ्या अर्थाने राहिलेल्या कोणत्याही जागेपेक्षा ते आपल्याला अधिक चांगले माहीत असते. आत दहा दारे आहेत.

काही दारे आपण नकळत रोज उघडतो.

इतर दारे आपण कुलूपबंद ठेवतो, जणू त्यांचा आपल्याशी काहीच संबंध नाही असे दाखवत.

आणि मग अशा खोल्या आहेत ज्या आपण स्वतः बांधल्या नाहीत, तरीही कशा कोण जाणे, आपण त्या आपल्या आत वाहून नेतोच. हा काही सिद्धांत नाही.

हे फळीवर धूळ खात पडलेले मानसशास्त्राचे पुस्तक नाही.

ही एका माणसाची कहाणी आहे, जो या दहा खोल्यांमधून एकेक करून गेला, अनेकदा आपण कुठे आहोत हे न कळताच, आणि जो आता, खांद्यावर आणखी काही वर्षे घेऊन, त्याने त्या जशा अनुभवल्या तशाच त्यांचे वर्णन करण्याचा प्रयत्न करतो आहे.

दहा दारे.

मी ती सगळी उघडली.

काही कुतूहलाने.

काही नाइलाजाने.

काही तेव्हाच, जेव्हा मागे फिरायला आधीच खूप उशीर झाला होता.

या खोल्या तुम्हाला ओळखीच्या वाटत असतील, तर त्या माझी कहाणी सांगतात म्हणून नव्हे.

तर कारण, कुठेतरी खोल आत, त्या तुमचीही कहाणी सांगतात.

Ferdinando

अनुवंशशास्त्र – मूळ

मी आरशात पाहिले.

मला वाटले, मी स्वतःलाच पाहतो आहे.

मग मला काहीतरी वेगळेच दिसू लागले.

माझे वडील.

माझे आजोबा.

त्यांचे मौन.

त्यांचा हट्टीपणा.

त्यांच्या भीती.

त्यांची शिस्त.

पण माझी एक चूक झाली.

माझ्या आईचा शोध घेण्यात मी पुरेसा वेळ घालवला नाही.

जिने मला या जगात आणले, ती स्त्री.

मी तिला फक्त माझ्या चेहऱ्यात शोधले.

अनुवंशशास्त्र म्हणजे फळ्या नसलेले ग्रंथालय.

देहात लिहिलेले एक अभिलेखागार.

प्रत्येक हावभावात खुणा असतात.

प्रत्येक प्रतिक्रिया एक आठवण जपून ठेवते.

आपण अशा लढाया वाहून नेतो, ज्या आपण कधी लढलोच नाही.

अशा भीती, ज्या आपण कधी शिकलो नाही.

अशी ताकद, जिचे मूळ आपण सांगू शकत नाही.

आपण कधीच पूर्णपणे नवी सुरुवात नसतो.

आपण सातत्य आहोत.

आपल्या नावापेक्षा कितीतरी मोठ्या कथेतील आपण पुढचे प्रकरण आहोत.

मग मला काहीतरी समजले.

सर्वात महत्त्वाचा वारसा चेहऱ्याच्या ठेवणीत लिहिलेला नव्हता.

डोळ्यांत नव्हे.

चेहऱ्याच्या आकारात नव्हे.

तो कृतींमध्ये लिहिलेला होता.

अडचणींना सामोरे जाण्याच्या त्या शांत पद्धतीत.

आवाज न करता सहन करण्याच्या क्षमतेत.

आणि तिथे, शेवटी, मला माझी आई दिसू लागली.

आरशात नव्हे.

तर प्रत्येक वेळी, जेव्हा मी जगाला न सांगता हार न मानण्याचे ठरवले.

Ferdinando